

[Glistrup.]

sats, som til de mennesker, der gør en indsats. Og dem, der gør en indsats, generer man på alle leder og kanter og gør livet besværligere for.

Hvis bare det offentlige dog holdt op med det, havde vi problemerne løst. Ondets rod fjernes, og dermed fjernes ondet også, og så er det ikke os, der er i valutavanskeligheder, så er det ikke os, der har en eneste arbejdsløs, så er det ikke os, der har ågerrenten, så er det ikke os, der har de økonomiske problemer længere.

Det skridt, man kan tage i første omgang, er, at man her fra 1. oktober kan gennemføre en skattefri bundgrænse på 25.000 kr. Hvis man gjorde det, ville det for lønmodtagerne virke på samme måde, som hvis de fik en lønforhøjelse på gennemgående en 17, 18, 19 pct. Bevares, det skal være således, at der skal spares på nogle offentlige udgifter i tilfælde af, at vi skal forhøje den skattefri bundgrænse sådan og tilvejebringe balance på statsbudgettet, men dog ikke mere, end at vi ganske roligt kan sige, at den løsning er ikke nogen nulløsning, det er ikke en 6 pct. løsning, det er en løsning, der giver lønmodtagerne mere end 10 pct. i reallønsmæssig fremgang, en reallønsmæssig fremgang, der altså kommer via en skattnedsættelse, ved, at man sætter den skattefri bundgrænse op til de 25.000 kr., som landet har råd til. Der er jo ikke nogen som helst grund til at beskatte et eksistensminimum, beskatte indtægter, der ligger nede under de 25.000 kr., med det niveau, som priserne er drevet op til.

Det er den grundlæggende måde at klare det indkomstpolitiske problem på her i landet. Det indkomstpolitiske problem er nemlig, at der er en enkelt indkomst, der er løbet forud for alle andre, og dér skal der skæres ned. Det er statens og kommunernes indkomster, det er skatterne, dér ligger indkomstpolitikens kerne. Den indkomst, der hedder skatter, indkomsten for stat og kommune, skal nedsættes. Så bliver selvfølgelig modsvaret for statsregnskabet, at der skal gennemføres nogle offentlige besparelser, og så falder skattetrykket fra de 31 minutter i timen til omkring 23-24 minutter i timen. Der skal med andre ord skæres nogle offentlige udgifter væk.

Men fordi man har det grundsynspunkt, at erhvervslivet skal have lov til at klare sig

i fred, at man skal skære de udgifter ned, som man generer erhvervslivet med, behøver man ikke at genere de svage, de gamle, de syge, de handicappede. Vi behøver ikke de nedskæringer, som vi har hørt så meget om her i sommermånederne, at man skal fiksere de åndssvage, og hvad der i øvrigt følger i septemberforligets fodspor.

Vi skal simpelt hen bare gøre det sådan, at vi tager besparelserne dér, hvor besparelserne kan tages. Vi skal sætte ind, ikke på de punkter, som septemberpartierne gør, men på de punkter, hvor vi simpelt hen har overflødig statsfråds, selv om vi derved kommer til at ramme de herskende klasser, som man jo i den grad støtter sig på nu fra socialdemokratiets side, selv om det f. eks. kommer til at betyde, for bare at tage et eksempel blandt tusinder af andre, at man på et af vore mindre universiteter, universitetet i Odense, ikke mere kan forske 10.000 timer om året i faget engelsk. Det er selvfølgelig ganske udmærket, at de underviser folk i engelsk derovre i det fynske, men hvorfor i alverden skal danske skatteydere bekoste, at man forsker i det engelske sprog i 10.000 timer bare ved et enkelt af de mindre universiteter her i landet? I stedet burde man sige, at det, der skal forskes på det område, er såmænd nok sket i England og USA. Og sådan indeholder fremskridtspartiets sparekatalog fra finanslovbehandlingen i foråret 790 klare anvisninger på, hvordan man kan spare uden at ramme de socialt svagt stillede.

Jeg har godt nok hørt, at statsministeren fortæller, at han ikke med sit oplæg vil ramme de socialt svagt stillede, men også her er kendsgerningernes tale jo noget, der i den grad trækker i den anden retning. Hvem er det, man rammer med den afgiftsbuket, man indfører? Hvem er det, man rammer med den håbløshed, der vil brede sig ud over landet ved gennemførelsen af denne øgelse af statsregerieret, der osser igennem det papir, hvor monopoltilsyn og alverdens andre myndigheder nu skal til at fare rundt og kontrollere og besvære og pestilere tilværelsen for vore erhvervsvirksomheder rundt omkring? Det er til syvende og sidst dem, der er de svagt stillede, som vil blive ramt af det.

I dette papir siger man: ja men de sociale pensioner, folkepensionen skal fortsætte,